

STEPHEN KING

**CIKLUS
VUKODLAKA**

Stephen King

CIKLUS
VUKODLAKA

Preveo
Vasa Čurčin

elektronska obrada
kobayashi_sm

U spomen Dejvisa Gruba i svih glasova Slave

U smrdljivoj tami štale, on podiže svoju čupavu glavu.
Njegove žute, neumne oči zasijaše. "Ja gladan", prošapta on.

Henri Elender, *Vuk*

*Trideset dana imaju septembar,
april, jun i novembar,
svi ostali sem drugog imaju trideset i jedan,
Kiša i sneg i veselo sunce,
i u svakom po pun mesec jedan.*

Dečija pesma

JANUAR

Negde visoko, Mesec sija, debeo i pun - ali ovde u Tarker Milsu, januarska mećava je napunila nebo snegom. Vetar urla svom snagom niz napuštenu Centralnu Aveniju; naranđasti gradski čistači snega davno su se predali.

Arnija Vestruma, železničara GS&WM Železnice, oluja je zarobila u maloj signalnoj postaji devet milja od grada; njegov mali benzinac ostao je na šinama, okružen nanosima snega, on čeka da mećava prestane, igrajući pasijans *sedam sa sedam*, sa špilom masnih *bicikl* karata. Napolju, vetar vrišti. Vestrum nelagodno diže glavu, a onda ponovo spušta pogled na svoju igru. Na kraju, to je samo vetar...

Ali vetar ne grebe na vrata... i ne zavija da bude pušten unutra.

On ustaje, visok, suvonjav čovek u vunenoj jakni i železničkom odelu, kamel cigareta mu visi iz jednog ugla usta, njegovo

izborano novoenglesko lice, u mekim narandžastim tonovima osvetljava kerozinska lampa koja visi na zidu.

Grebanje ponovo počinje. Nečiji pas, misli on, izgubljen i željan da bude pušten unutra. To je sve... ali ipak, on zastaje. Bilo bi neljudski ostaviti ga na hladnoći, misli (a ni ovde nije mnogo toplije; i pored grejača na baterije, može videti hladni oblak svog daha) - ali ipak okleva. Hladni prst straha probada ga ispod srca. Ovo je bilo loše doba u Tarker Milsu; predskazanja zla pojavljivala su se na Zemlji. Velška krv njegovog oca snažno je tekla u Arnijevim venama, i nije mu se dopadalo kako stvari stoje.

Pre no što može odlučiti šta da radi sa posetiocem, duboko cviljenje postaje režanje. Čuje se tresak dok nešto neverovatno teško udara o vrata... udaljava se.. udara ponovo. Vrata se tresu u svom okviru i oblačić snega se pojavljuje na vrhu.

Arni Vestrum zvera okolo tražeći nešto čime bi podupro vrata, ali pre no što može uraditi nešto više od posezanja za labavom stolicom na kojoj je sedeo, režeća stvar ponovo udara o vrata neverovatnom snagom, rascepljujući ih celom dužinom.

Drže još samo sekund, nagnuta ka unutra, i zaglavljen između njih, udarajući i ritajući se, sa njuškom povučenom nazad u grimasi i žutim, sjajnim očima, stoji najveći vuk koga je Arni ikad video...

I njegovo režanje zastrašujuće zvuči kao ljudske reči.

Vrata se lome, ječe, popuštaju. Za sekund, stvor će biti unutra.

U uglu, među gomilom alata, pijuk je naslonjen na zid. Arni poseže za njim i grabi ga dok se vuk probija unutra i saginje, sa žutim očima uprtim u čoveka u uglu. Njegove uši su povučene unazad, dlakavi trouglovi. Jezik mu visi iz usta. Iza njega, sneg ulazi kroz vrata, rascepljena po sredini.

On skače uz režanje, i Arni Vestrum zamahuje pijukom.

Jednom.

Napolju, blede svetlo lampe isprekidano obasjava sneg kroz uništena vrata.

Vetar ropće i zavija.

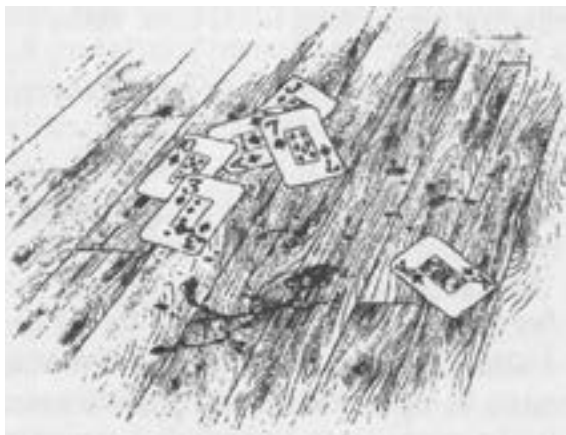
Počinju krici.

Nešto neljudsko došlo je u Tarker Mils, neprimetno kao pun Mesec koji pohodi noćno nebo daleko gore. To je Vukodlak, i ra-

zlog njegovog dolaska je razlog dolaska raka, ili psihopate-ubice, ili rušilačkog tornada. Njegovo vreme je sada, njegovo mesto je ovde, u ovom malom Mejnskom gradiću gde su crkvene večere od pasulja nedeljni događaj, gde mali dečaci i devojčice još uvek nose jabuke svojim nastavnicima, gde se izlasci u prirodu Kluba starijih građana religiozno saopštavaju u nedeljnim novinama. Iduće nedelje, vesti će biti mračnije vrste.

Napolju, sneg je počeo da prekriva njegove tragove, i urlikanje vetra zvuči divlje i zadovoljno. U tom bezdušnom zvuku nema ni Boga ni svetla - samo crna zima i tamni led.

Ciklus Vukodlaka je počeo.

FEBRUAR

Ljubav, razmišlja Stela Rendolf, ležeći u svom uskom devičanskom krevetu, i kroz njen prozor prolazi hladno, plavo svetlo punog Meseca na Dan Svetog Valentina.

Oh ljubav ljubav ljubav, ljubav bi bila kao...

Ove godine Stela Rendolf, koja radi u Tarker Milsovom Zasej-I-Požanji, je primila dvadeset čestitki - jednu od Pola Njumena, jednu od Roberta Redforda, jednu od Džona Travolte... čak i jednu od Ejsa Frilija iz rok grupe Kiss. Stoje otvorene na komodi na drugom kraju sobe, osvetljene hladnim, plavim sjajem Meseca. Poslala ih je sama sebi, ove godine kao i svake druge.

Ljubav bi bila kao poljubac u zoru... ili poslednji poljubac, onaj pravi, na kraju Harlekinovih ljubavnih priča... Ljubav bi bila kao ruže u sumraku...

Smeju joj se u Tarker Milsu, da, budi siguran u to. Mali dečaci pričaju viceve o njoj i keze se iza ruku kojima prekrivaju usta (a

ponekad, ako su bezbedni prekoputa ulice i šerif Niri nije u blizini zapevaće *Debela-debela-dva-sa-četiri* svojim slatkim visokim zadirkujućim sopranima), ali ona zna za ljubav, i za Mesec. Njena mladost je polako napušta, a i previše je teška, ali ove noći snova sa Mesecom čiji gorki plavi zraci prolaze kroz mrazom išarani prozor, čini joj se da je ljubav još uvek mogućnost, ljubav i miris leta dok on dolazi...

Ljubav bi bila kao grubi dodir muškog obraza, to trenje i grebanje...

I najednom - grebanje po prozoru.

Ona se oslanja na laktove, čaršav pada s njenih velikih grudi. Mesečinu je zaklonila mračna silueta - bezoblična ali očigledno muška, i ona misli: *Ja sanjam... i u mojim snovima, dozvoliću mu da dođe... u mojim snovima dozvoliću sebi da mu dođem. Oni koriste reč prljavo, ali reč je čisto, to je prava reč; ljubav bi bila kao dolazak.*

Ona ustaje, uverena da je ovo san, jer tamo zaista čuči čovek, čovek koga zna, čovek koga sreće na ulici svakog dana. To je...

(ljubav ljubav dolazi, ljubav je došla)

Ali dok njeni mesnati prsti dodiruju hladnu ručku prozora, ona vidi da to uopšte nije čovek; napolju je životinja, ogromni, dlakavi vuk, njegove prednje šape na spoljnoj prozorskoj dasci, njegove zadnje noge do kukova zarivene u nanos snega na zapadnoj strani njene kuće, ovde u predgrađu.

Ali Valentinovo je i biće ljubavi, ona misli; oči su je prevarile čak i u sopstvenom snu. To je čovek, taj čovek, i on je tako grešno privlačan.

(greh da ljubav bi bila kao greh)

i on je došao ove mesečinom osvetljene noći i on će je uzeti. On će ...

Ona otvara prozor i nalet hladnog vetra koji joj vitla svilenu plavu spavaćicu govori joj da *ovo nije san*. Čovek je nestao i nečim nalik na nesvesticu ona shvata da ga nikada nije ni bilo. Ona drhteći nesigurno zakorači nazad i vuk glatko uskače u njenu sobu i otresa se, praveći nestvarni oblačić snega u tami.

Ali ljubav! Ljubav je kao... kao... kao vrisak...

Prekasno se priseća Arnija Vestruma, rastrgnutog u železničkoj postaji zapadno od grada pre samo mesec dana. Prekasno...

Vuk korača ka njoj, žute oči mu sijaju hladnom željom. Stela Rendolf se polako povlači prema svom uskom devičanskom krevetu, dok zadnji deo njenih naduvenih kolena ne udari o okvir i ona pada na njega.

Mesečina deli čupavo krzno zveri srebrnim zrakom.

Na komodi, čestitke za trenutak zadržte od povetarca koji dopire s otvorenog prozora; jedna od njih. pada i lenjo se ljuljuška ka podu, sekući vazduh u širokim tihim lukovima.

Vuk stavlja svoje šape na krevet pored nje, jednu sa svake strane, i ona može osetiti njegov dah, vreo ali nekako ne odbojan. Njegove žute oči su uprte u nju.

"Ljubavniče", ona šapuće, i zatvara oči.

On se obrušava na nju.

Ljubav je kao umiranje.

MART

Poslednja prava mećava ove godine - težak, vlažan sneg koji se stvrdnjava dok se sumrak spušta a noć približava - raznela je grane po Tarker Milsu, uz glasno pucketanje trulili grana. Majka Priroda potkresuje svoje drveće, kaže Milt Sturmfuler, gradski bibliotekar, svojoj ženi uz kafu. On je sitan čovek, uske glave i bledih plavili očiju, koji maltretira svoju lepuškastu, tihu ženu već dvanaest godina. Malo ko naziie istinu - jedna od tih je Džoan, žena šerifa Nirija - ali grad može biti mračno mesto, i niko ne može biti siguran sem njega. Grad čuva svoje tajne.

Miltu se njegova dosetka toliko dopada da je ponavlja: Da, Majka Priroda potkresuje svoje drveće... i onda svetla nestaje i Dona Li Sturmfuler ispušta prigušeni vrisak. I prosipa svoju kafu.

Počisti to, njen muž kaže ledeno. Počisti to... sada.

Da, dragi. Evo.

U tami, ona traži krpu da počisti prosutu kafu i udara kolenom o ivicu stolice. Uzvikuje od bola. U mraku, njen muž se grohotom

smeje. Bol njegove žene ga zabavlja više od ičega, izu- zev možda onih šala koje objavljuju u *Riders Dajdzestu*. Te šale - Humor U Uniformi, Život U Onim Sjedinjenim Državama - ga stvarno oduševljavaju.

Pored drveća, Majka Priroda je ove divlje Martovske noći potkresala i par električnih kablova kod Tarker Bruka; sneg je prekrrio kablove, postajući sve teži i teži, dok se nisu prekinuli i pali na put kao leglo zmija, lenjo se izvijajući i štrcajući plavičasti plamen.

Ceo Tarker Mils je utonuo u tamu.

Kao da je postigla šta je htela, oluja počinje da slabi, i malo pre ponoći temperatura se sa trideset tri spustila na šesnaest. Lapavica se čvrsto smrzava praveći uvrnute skulpture. Pašnjak Starca Hegjua - poznat i kao Polje Od Četrdeset Akri - poprima staklast izgled. Kuće ostaju mračne; furune su zatvorene i hladne. Nijedan električar nije još sposoban da dođe klizavim putevima.

Oblaci se razdvajaju. Pun Mesec proviruje između preostalih pramenova. Led koji prekriva Glavnu Ulicu sija poput kosti mrtvaca.

U noći, nešto počinje da zavija.

Kasnije, niko neće moći da kaže odakle je zvuk došao; bio je svugde i nigde dok je pun Mesec obasjavao zamračene kuće u naselju, svugde i nigde dok se martovski vetar dizao i naricao kao mrtvi Ratnik koji duva u svoj rog, lepršao je na vetru usamljen i divalj.

Dona Li ga čuje dok njen muž siledžija spava snom pravednika pored nje; šerif Niri u pidžami ga čuje dok stoji za prozorom spavaće sobe svog apartmana u Ulici Laurel; Oli Parker, debeli i neuspešni direktor osnovne škole ga čuje u svojoj spavaćoj sobi; i drugi ga takođe čuju. Jedan od njih je dečak u kolicima.

Niko ga ne vidi. I niko ne zna ime beskućni - ka koga je električar našao idućeg jutra kad je konačno došao do Tarker Bruka da popravi po- kidane kablove. Beskućnik je bio prekriven ledom, glava povijena unazad u tihom vrisku, iz- lizani stari kaput i košulja ispod njega progriženi. Beskućnik je sedeo u smrznutoj barici sopstvene krvi, buljeći u srušene kablove, sa rukama u odbrambenom položaju i ledom između prstiju.

Svuda oko njega su bili tragovi šapa. Tragovi vuka.

APRIL

Do sredine meseca, poslednje snežne oluje pretvorile su se u pljuskove i nešto neverovatno se desilo u Tarker Milsu: on počinje da ozelenjava. Led u valovu za krave Metija Telingema se otopio, i ostaci snega u delu šume zvanom Big Vuds se polako smanjuju. Izgleda da će se staro i divno čudo ponovo dogoditi. Proleće će doći.

Meštani to proslavljaju na svoj način uprkos senci koja se nadvila nad gradom. Baka Hegju peče pite i ostavlja ih na prozorskoj dasci da se hlade. Nedeljom, u Baptističkoj crkvi Božije milosti, Presvetli Lester Louv čita iz psalama Solomonovih i govori molitvu *"Proleće Gospodnje Ljubavi"*. Sa druge strane Kris Rajtson, najveći pijanica u Tarker Milsu, upražnjava svoje Veliko Prolećno Napijanje i tetura se u srebrnastoj nestvarnoj svetlosti skoro punog aprilskog Meseca. Bili Robertson, barmen i vlasnik paba, jedinog saluna u Tarker Milsu, posmatra ga i šapuće konobarici: *"Ako taj vuk uzme nekog noćas, to će biti Kris."*

“Nemoj govoriti o tome”, odgovara konobarica, stresajući se. Njeno ime je Elis Furnije, dvadeset četiri joj je godina, ide u Baptističku crkvu i peva u horu zato što se zaljubila u Presvetlog Louva. Ali ona planira da napusti Mils ovoga leta; ljubav, ne ljubav, sve ovo sa vukom počelo je da je plaši. Ona pretpostavlja da bi napojnice mogle biti veće u Portsmautu... i jedini vukovi tamo, nose marinske uniforme.

Noći u Tarker Milsu, dok se Mesec popunjava po četvrti put ove godine, su neprijatne... dani su bolji. U gradskom parku odjednom su se pojavile pregršti zmajeva svakog popodneva.

Bredi Kinkejd, jedanaest godina star, dobio je lešinara za rođendan i izgubio sav osećaj za vreme, uživajući u načinu na koji mu se zmaj trza u rukama kao živo biće, gledajući ga kako ponire i uzdiže se po plavom nebu iznad podijuma za orkestar. On je zaboravio da treba otići kući na večeru, on je nesvestan da su ostali otišli jedan po jedan, sa svojim kockastim zmajevima, šator-zmajevima i *aluminijumskim letačima* sigurno smeštenim ispod njihovih miški, nesvestan da je sam.

Dan zamire i sve duže plavičaste senke ga konačno podsećaju da se predugo zadržao - i da se Mesec upravo diže nad drvećem na obodu parka. Po prvi put to je topli Mesec, naduven i narandžast umesto hladan i beo, ali Bredi ovo ne primećuje; on jedino misli kako je predugo ostao, otac će ga verovatno izbiti... i mrak dolazi.

U školi se smejaio šarolikim pričama svojih drugova o vukodlaku za koga kažu da je ubio beskućnika prošlog meseca, Stelu Rendolf pre dva meseca i Arnija Vestruma mesec pre toga. Ali sad se ne smeje. Dok Mesec pretvara aprilski sumrak u krvavo-crveni sjaj pećnice, priče izgledaju isuviše stvarno.

On počinje da namotava najlon na svoj kalem, najbrže što može, dovlačeći *lešinara*, sa njegova dva zakrvaljena oka, sa smračujućeg neba. On ga spušta prebrzo, a povetarac iznenada nestaje. I zmaj pada iza podijuma.

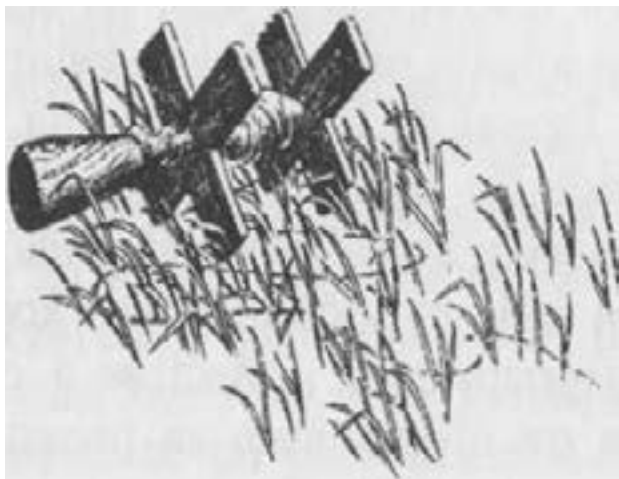
On kreće ka njemu, namotavajući najlon dok hoda, nervozno se osvrćući preko ramena... i odjednom najlon počinje da se koprca i pokreće u njegovoj ruci, grčeći se i opuštajući. Podseća ga na njegov štap za pecanje kada je uhvatio neku krupnu u Tarkers Strimu, iznad Milsa. On gleda u to, drhteći, i žica se opušta.

Prodoran urlik odjednom ispunjava noć i Bredi Kinkejd vrišti. On *sad* veruje. Da, on veruje *sada*, svakako, ali prekasno je i njegov vrisak je izgubljen u tom režećem urliku koji se diže u iznenadnom, zastrašujućem glisandu do zavijanja.

Vuk trči ka njemu, trči na dve noge, njegovo čupavo krzno Mesecom obojeno narandžasto, njegove oči su dve blistave zelene svetiljke, i u jednoj šapi - šapi sa ljudskim prstima i kandžama na mestima gde bi trebalo da su nokti - nalazi se Bredijev *lešinar* zmaj. Divlje leprša.

Bredi se okreće da beži i suve ruke ga odjednom obavijaju; on oseća nešto nalik na krv i cimet, i nađen je sutradan naslonjen na spomenik Palim u ratu, obezglavljen i rastrgnut, sa lešinar zmajem u stisnutoj ruci.

Zmaj leprša, kao da pokušava da poleti, dok se potraga okreće, užasnuta i zgađena. On leprša zato što je povetarac već počeo. On leprša kao da zna da će ovo biti dobar dan za puštanje zmajeva.

MAJ

Noć pre nedelje Povratka u Baptističkoj crkvi Božje milosti, Presvetli Lester Louv ima užasan san iz koga se budi, drhteći, okupan u znoju, buljeći u uske prozore parohije. Kroz njih, preko puta, može videti svoju crkvu. Mesečina pada kroz prozore parohijske spavaće sobe u postojanim srebrnim zracima, i za trenutak on je uveren da će ugledati vukodlaka o kome svi stari samci šapuću. Onda zatvara oči, preklinjući za oproštaj zbog svoje sujeverne pogreške, završavajući svoju molitvu prošaputavši *"U Isusovo ime, amen"* - tako ga je majka naučila da završava sve svoje molitve.

Ah, ali san...

U snu bilo je sutradan i on je držao liturgiju Povratka. Crkva je uvek puna u nedelju Povratka (samo najstariji od starih samaca je još uvek zovu Nedelja Starog Doma), i umesto da gleda na po-

luprazne ili sasvim prazne klupe, kao što Nedeljom obično radi, svaka klupa je puna.

U snu je propovedao sa žarom i snagom koju retko postiže u stvarnosti (on često monotono peva, što bi mogao biti jedan od razloga što je broj poklonika Božje milosti tako dramatično opao u poslednjih desetak godina). Ovog jutra njegov jezik je naizgled dotaknut Vatrom Uznesenja, i on shvata da drži najveću propoved svog života, i njena tema je: ZVER HODA MEĐU NAMA. Opet i opet on se vraća na pouku, jedva svestan da mu je glas postao grub i jak, da su mu reči poprimile skoro pesnički ritam.

Zver, kaže im on, je svuda. Veliki Sotona, kaže im on, može biti svuda. Na srednjoškolskoj igranci. Kupuje paklo malbora i bikov butanski upaljač dole u Tržnom centru. Stoji ispred Brajtonove apoteke, jede grisine i čeka da uhvati grejhaund iz Bangora u 4:40. Zver možda sedi pored vas na rok koncertu ili jede parče pite u "Čavrljaj i klopaj" na Glavnoj ulici. Zver, kaže im on, dok mu se glas spušta do titravog šapata, i nijedno oko ne skida pogled sa njega. Sad su njegovi. Pazite na Zver, ona je ovde, sada, u Tarker Milsu. Ona...

Ali ovde on prekida, njegova rečitost nestaje, jer se nešto strašno dešava u njegovoj sunčanoj crkvi. Njegova publika počinje da se menja, i on sa užasom shvata da se oni pretvaraju u vukodlake, svi oni, sve tri stotine njih: Viktor Boul, glavni poslovođa, obično tako bleđ, debeo i mek... njegova koža postaje mrka, očvršćava, zatamnjuje se dlakama! Vajolet Mekenzi, koja predaje klavir... njeno mršavo usedeličko telo se popunjava, njen tanak nos se spljoštava i širi! Debeli profesor fizike, Elbert Frimen, kao da postaje još deblji, njegovo svetlucavo odelo puca, prameni dlake ispadaju kao punjenje iz stare sofe! Njegove debele usne se povlače nazad kao bešike otkrivajući zube veličine klavirskih dirki!

Zver, pokušava Presvetli Louv da kaže u svojim snovima, ali reči ga izdaju i on se odmiče od svoje propovedaonice u užasu dok se Kal Blodvin, glavni crkvenjak Božije Milosti, tetura niz središnji red klupa, režeći, sa novcem koji je ispada iz srebrne posudice za dobrovoljne priloge, glave nagnute u stranu. Vajolet Mekenzi skače na njega i oni zajedno padaju na klupe, grizući se i vrišteći glasovima koji su gotovo ljudski.

I sada se i drugi pridružuju, zvuk je kao u zoološkom vrtu za vreme hranjenja, i ovoga puta Presvetli Louva, u ekstazi: "Zver! Zver je svuda! Svuda! Svu..." Ali njegov glas više nije njegov glas; on

je postao neartikulisano režanje, i kada spusti pogled, on vidi da su ruke, koje izlaze iz rukava njegove dobre crne mantije postale kvrgave kandže.

I onda se budi.

Samo san, misli on, ponovo ležući. *Samo san*, hvala Bogu.

Ali kada otvara vrata crkve toga jutra, jutra nedelje Povratka, jutra posle punog Meseca, ono što vidi nije nikakav san; to je rastrgnuto telo Klajda Korlisa, koji je bio čistač godinama, što visi naglavačke preko propovedaonice. Njegova metla je naslonjena blizu.

Ništa od ovog nije san; Presvetli Louv bi samo to želeo. On otvara usta, duboko udiše i počinje da vrišti.

Proleće je ponovo došlo - i ove godine, Zver je došla s njim.

JUN

Najkraće noći u godini, Alfi Nopfler, koji vodi "Čavrljaj i klo-paj", jedini kafić u Tarker Milsu, glanca svoj dugački šank od ptičjeg javora, rukavi njegove bele košulje zasukani su iznad mišićavih, istetoviranih laktova. Kafić je za kratko potpuno prazan, i dok završava sa kasom, on zastaje za trenutak, gledajući na ulicu, misleći kako je izgubio svoju nevinost na jednu ovakvu mirisnu, ranu letnju noć - devojka je bila Arlen Mekjun, koja je sad Arlen Besi, i udata za jednog od najuspešnijih mladih advokata u Bangoru. Bože, kako se uvijala te noći na zadnjem sedištu njegovih kola, i kako je slatko noć mirisala!

Vrata u leto se otvaraju i puštaju unutra svetlu plimu mesečine. On pretpostavlja da je kafić prazan zato što Zver navodno izlazi kad je Mesec pun, ali Alfi nije ni uplašen ni zabrinut; nije uplašen jer je težak sto kilograma, i tu je još uvek najviše starih dobrih mornaričkih mišića, nije zabrinut jer zna da će redovni gosti doći sutra rano ujutro na jaja, pomfrit i kafu. Možda ću, misli on,

zatvoriti malo ranije večeras - isključiti aparat za kafu, spakovati je, kupiti gajbu piva u "Potrošačkoj korpi", i odgledati drugi film u drajv-inu. Jun, jun, pun Mesec - prava noć za drajv-in i par piva. Dobra noć za prisećanje na stare poduhvate.

On se okreće ka aparatu za kafu, kada se vrata otvaraju, i on se razočarano okreće nazad.

"Hej! Kako ste?" pita on, jer je mušterija jedna od redovnih... iako retko kad viđa ovu mušteriju posle deset ujutro.

Mušterija klima glavom, i oni razmenjuju par prijateljskih rečenica.

"Kafu?" pita Alfi, dok mušterija seda za jednu od stolica za šankom.

"Molim."

Pa, još ima vremena da se stigne na tu drugu predstavu, misli Alfi dok se okreće k aparatu za kafu. Ne izgleda kao da će dugo ostati. Umoran. Bolestan, možda. Još dosta vremena da se...

Užas briše ostatak njegovih misli. Alfi glupo zija. Kafe-aparat je bez ijedne mrlje kao i sve ostalo u "Čavrljaj i klopaj", cilindar od nerđajućeg čelika je sjajan kao metalno ogledalo. I u njegovoj glatkoj obloj konveksnoj površini on vidi nešto neverovatno koliko i zastrašujuće. Njegova mušterija, neko koga viđa svaki dan, dođavola, neko koga svako u Tarker Milsu viđa svaki dan, se menja. Lice mušterije se nekako talasa, topi, zadebljava, očvršćava. Mušterijina pamučna košulja se isteže, isteže... i iznenada, šavovi košulje počinju da se cepaju, i apsurdno, sve o čemu Alfi Nopfler može da misli u toni trenutku jeste onaj serijal koji je njegov nećak Rej voleo da gleda, *Neverovatni Hulk*.

Mušterijino prijatno, neupadljivo lice postaje nešto zversko. Mušterijine blage smeđe oči su se osvetlile; postale, užasno zlatno-zelene. Mušterija vrišti... ali vrisak prestaje, kao lift se spušta kroz oktave zvuka, i postaje duboko razjareno režanje.

To - stvor, Zver, vukodlak, štagod da je - grebe glatku površinu šanka i prevrće slanik; grabi debeli stakleni cilindar dok se on kotrlja, prosipajući so, i baca' ga o zid gde su okačeni specijaliteti dana, još uvek režeći.

Alfi se okreće i kukom obara kafe-aparat sa police. Aparat pada na pod sa treskom i prska vrelu kafu svuda, šureći Alfijeve članke. On urla od bola i straha. Da, sada jeste uplašen, njegovih

sto kilograma starih dobrih mornaričkih mišića zaboravljeni su namah, njegov nećak Rej je zaboravljen, njegovo tucanje sa Arlen Mekjun na zadnjem sedištu je zaboravljeno, i tu je samo Zver, ovde i sada kao neko čudovište iz drajv-in horora, čudovište koje je sišlo pravo sa ekrana.

Stvor skače na šank s apсурdnom lakoćom, njegove pantalone pocepane, njegova košulja iskidana. Alfi može da čuje ključeve i sitniš kako mu zveckaju u džepovima.

Stvor se baca na Alfija, i Alfi pokušava da se izmakne, ali se sapliće o aparat za kafu i pada na crveni linoleum. Još jedan reski urlik, plima toplog žutog daha, i onda veliki crveni bol dok se zubi stvorenja zarivaju u deltoidne mišiće na njegovim leđima i kidaju naviše stravičnom snagom. Krv prska na pod, šank, roštilj.

Alfi se nesigurno diže na noge s velikom, iskidanom rupom na leđima iz koje izvire krv; pokušava da vrišti, i bela mesečina, letnja mesečina, ulazi kroz prozore i zaslepljuje mu oči.

Zver ponovo skače na njega.

Mesečina je poslednja stvar koju Alfi vidi.

JUL

Otkazali su Četvrti Juli.

Marti Kozlou dobija zaprepašćujuće malo saosećanja od svojih najbližih kada im to kaže. Možda je to zato što jednostavno ne shvataju dubinu njegovog bola.

“Ne budi detinjast”, kaže mu njegova majka grubo - ona je često gruba sa njim, i kada mora sebi da obrazloži tu grubost, ona kaže kako neće da pokvari dečka samo zato što je hendikepiran, zato što će provesti ceo život sedeći u kolicima.

“Čekaj do iduće godine”, kaže mu njegov tata, tapšući ga po leđima. *“Biće dvaput bolje. Dvaput bogomprokleta bolje! Videćeš, mali bačo! Hej, hej!”*

Herman Kozlou je nastavnik fizičkog u osnovnoj školi u Tarker Milsu, i skoro uvek govori sa sinom svojim, kako to Marti naziva, glasom Velikog Drugara. Takođe mnogo govori: *“Hej! Hej!”* U stvari Marti čini Hermana pomalo nervoznim. Herman živi u svetu očvrstle aktivne dece, klinaca koji trče na trkama, igraju bejzbol, plivaju štafete. I u sred upravljanja svim tim, Herman bi se ponekad osvrnuo i video Martija u blizini, kako sedi u svojim kolicima i gleda. To je činilo Hermana nervoznim, a kada bi bio nervozan govorio bi

svojim glasom Velikog Drugara, i govorio: "Hej! Hej!" ili "bogom-prokleta" i zvao Martija svojim "malim bačom".

"Ha-ha, jednom da i ti ne dobiješ nešto što poželiš!" kaže mu njegova starija sestra kada on pokuša da joj objasni koliko se radovao ovoj noći, kako joj se raduje svake godine, cvetovi svetla na nebu iznad parka, zaslepljujući bljesci praćeni gromoglasnim KAVAMP! zvucima koji odzvanjaju između niskih brda koja okružuju grad. Kejt ima trinaest godina, prema Marijevim deset, i uverena je da svi vole Martija samo zato što ne može da hoda. Oduševljena je što je vatromet otkazan.

Čak i Deda Kozlou, na koga se obično može računati za razumevanje, nije bio potresen. "Niko ne otkazuje Četvrti juli, dečko", kaže on svojim teškim slovenskim naglaskom. Sedeo je na verandi, i Marti je zujao kroz francuska vrata u svojim kolicima na baterije da bi pričao sa njim. Deda Kozlou je sedeo gledajući u travnjak koji se protezao do šume, držeći čašu šnapsa u jednoj ruci. To je bilo 2. jula, pre dva dana. "Samo su vatromet otkazali. I ti znaš zbog čega."

Marti je znao. Zbog ubice. U novinama su ga sad zvali Ubica Punog Meseca, ali Marti je čuo mnogo govorkanja u školi pre nego što je raspust počeo. Neki klinici su govorili da Ubica Punog Meseca uopšte nije čovek, već neko natprirodno biće. Vukodlak, možda. Marti nije verovao u to - vukodlaci su bili samo za horor filmove - ali pretpostavljao je da je to možda neki čaknuti tip koji oseća potrebu da ubija samo kad je Mesec pun. Vatromet je otkazan zato što su se oni *usrali*.

U januaru, sedeći u svojim kolicima pored francuskih vrata i gledajući na verandu, posmatrajući vetar kako prekriva poledicu gorkim velovima snega, ili stojeći pored ulaznih vrata, krut kao kip u svojim čeličnim podupiračima za noge, gledajući kako druga deca vuku svoje sanke ka Rajtovom Brdu, samo kad bi *mislio* na vatromete osećao bi se bolje. Mislio na toplu letnju noć, hladnu koka-kolu, ili na vatrene ruže koje se rascvetavaju u tami, i točkove od prskalica, i američku zastavu napravljenu od rimskih svećica.

Ali sada su otkazali vatromet... i bez obzira šta drugi govorili, Marti oseća da su to u stvari Četvrti - njegov Četvrti - osudili na smrt.

To je razumeo samo njegov Ujka Al, koji je dojurio u grad ovog jutra da pojede tradicionalnu štuku i svež grašak sa svojom porodicom. Slušao je pažljivo, stojeći na verandi u svom vlažnom

kupaćem kostimu (ostali su se kupali i smejali u novom bazenu Kozloua sa druge strane kuće) posle ručka.

Marti je završio i pogledao u Ujka Ala uzbuđeno.

"Shvataš šta mislim? Kapiraš? To nema nikakve veze s tim što sam bogalj, kao što Ketu kaže, ili sa poistovećivanjem vatrometa s Amerikom, kao što Deda kaže. Jednostavno, nije fer kad se toliko raduješ nečemu... nije fer da ti neki Viktor Boul i neko glupo gradsko veće dođu i uzmu to. Ne kad je to nešto što ti stvarno treba. Kapiraš?"

Tada nastupi duga, mučna pauza dok je Ujka Al razmišljao o Martijevom problemu. Dosta duga za Martija da čuje pljasak dušeka na daljem kraju bazena, praćen Tatinim razdraganim povikom: *"Gledaš dobro, Kejt! Hej, hej! Gledaš stvaaaaaarno... dobro!"*

Ujka Al tiho reče: *"Naravno da kapiram. I mislim da imam nešto za tebe. Možda možeš da napraviš svoj sopstveni Četvrti."*

"Moj sopstveni Četvrti? Kako to misliš?"

"Dođi do mojih kola, Marti. Imam nešto... pa, pokazaću ti." I on je već brzo hodao betonskom stazom koja je išla oko kuće, pre no što ga je Marti mogao upitati šta to namerava.

Njegova kolica su zujala duž staze do drumu, dalje od zvučnog bazena - prskanja, smeha, povika, kadhummmmmova koje je proizvodio dušek. Dalje od očevog glasa Velikog Drugara. Zvuk njegovih kolica je bio dubok, ravnomeran zvuk koga je Marti jedva primećivao - celog života taj zvuk, i zveket podupirača, bili su muzika njegovog kretanja.

Auto Ujka Ala je bio mercedes sa pokretnim krovom. Marti je znao da njegovi roditelji nisu odobravali taj auto (*"Giljotina od dvadesetosam hiljada dolara"*), njegova majka je jednom rekla sa strogim malim uzdisajem) ali Martiju se do- padao. Jednom ga je Ujka Al poveo na vožnju nekim sporednim drumovima koji su presećali Tarkers Mils, i vozio je brzo - sto dvadeset, možda sto trideset kilometara na sat. Nije hteo reći Martiju koliko brzo idu. *"Ako ne znaš nećeš se uplašiti"*, rekao je. Ali Marti nije bio uplašen. Sutradan ga je bolelo stomak od smeha.

Ujka Al je izvadio nešto iz odeljka za rukavice u kolima, i dok je Marti stizao i zaustavljao se, on je stavio veliki celofanski zavežljaj u dečakovo sasušeno krilo. *"Evo ti, klinac"*, reče on. *"Srećan ti Četvrti Juli."*

Prva stvar koju je Marti video je bio egzotičan Kineski natpis na nalepnici zavežljaja.

Onda je video šta je unutra i srce je htelo da mu iskoči iz grudi. Celofanska vrećica je bila puna pribora za vatromet.

"Oni koji izgledaju kao piramide su tvizeri", reče Ujka Al.

Marti, sasvim paralizovan radošću, pokuša nešto da kaže, ali ništa nije izašlo iz njegovih usta.

"Upali fitilje, postavi ih na tlo, i oni prskaju onoliko boja koliko ih ima u zmajevom dahu. Cilindri sa tankim štapićima što izviruju na krajevima su boca-bombe. Stavi ih u praznu flašu Koka-kole i rade. One male su vodoskoci. Tu imaš dve Rimske svećice... i naravno paket petardi. Ali bolje ih ostavi za sutra."

Ujka Al skrenu pogled ka buci koja je dopirala iz bazena.

"Hvala ti!" konačno Marti uspe da izgovori. *"Hvala ti, Ujka Ale!"*

"Samo nemoj reći mami od koga si ih dobio", reče Ujka Al. *"Klimanje glavom slepom konju je isto kao i sleganje ramenima, je 1' tako?"*

"Jeste, jeste", promrmlja Marti, iako nije imao pojma kakve veze klimanja glavom, sleganja ramenima i slepi konji imaju sa vatrometom. *"Ali jesi li siguran da ti ne trebaju, Ujka Ale?"* "Mogu nabaviti još", reče Ujka Al. "Znam tipa tamo u Bridžtonu. Radiće dok se ne smrači." On stavi ruku na Martijevu glavu. "Održi svoj Četvrti pošto svi odu na spavanje. Nemoj ispaljivati one bučne da ne bi probudio svoje. I, Boga mu, nemoj razneti sebi ruku ili moja velika sekica više u životu neće progovoriti sa mnom."

Onda se Ujka Al nasmejao, ušao u kola i oživeo mašinu. Podigao je ruku u polupozdravu Martiju i otišao pre nego što je Marti uspeo još jednom da se zahvali. Sedeo je tamo za trenutak gledajući svog ujaka kako se udaljava, teško gutajući da bi se suzdržao od plača. Onda je stavio paket sa prskalicama u košulju i odzujao natrag u kuću i u svoju sobu. U svojoj glavi već je iščekivao da padne noć i da svi zaspe.

Te noći on je prvi u krevetu. Njegova majka dolazi i ljubi ga za laku noć (strogo, ne gledajući u njegove osušene noge ispod prekrivača). *"Da li si dobro, Marti?"*

"Da, mama."

Ona se zaustavlja, kao da hoće još nešto da kaže, onda lagano odmahuje glavom. Odlazi.

Njegova sestra Kejt ulazi. Ona ga ne ljubi; samo naginge glavu blizu njegovog vrata tako da on može osetiti hlora u njenoj kosi dok mu šapuće: *"Vidiš? Ne možeš uvek dobiti ono što želiš samo zato što si bogalj."*

"Iznenadila bi se kad bi znala šta dobijam", on tiho kaže, i ona ga za trenutak sumnjičavo posmatra dok izlazi.

Njegov otac ulazi poslednji i seda na ivicu Martijevog kreveta. Govori svojim dubokim glasom Velikog Drugara. *"Sve u redu, veliki daso? Rano si legao u krevet. Stvarno rano."*

"Samo sam malo umoran, tata."

"Okej." On potapše jednu od Martijevih obogaljenih nogu svojom velikom šakom, nesvesno se trzajući, i onda užurbano izlazi. *"Zao mi je zbog vatrometa, ali samo sačekaj iduću godinu! Hej, hej! Ruti-patuti!"*

Marti se smeši malim, tajnim osmehom.

I onda počinje da čeka da ostali ukućani odu u krevet. To dugo traje. Televizor radi u dnevnoj sobi, smeh iz TV-komedija praćen Ketinim piskutavim kikotanjem. Iz kupatila u Dedinoj sobi čuju se tresak i klokot vode. Martijeva majka priča na telefonu, nekome želi srećan Četvrti, kaže da, sramota što je vatromet otkazan, ali smatra da, uzevši okolnosti u obzir, svi shvataju zašto tako mora biti. Da, Marti je bio razočaran. Jednom blizu kraja razgovora, ona se smeje, i kad se smeje ne zvuči ni najmanje strogo. Ona se skoro nikad ne smeje dok je Marti u blizini.

Svako malo, dok sedam i trideset postaje osam pa devet, njegova ruka se zavlači pod jastuk da proveri da li je celofanska vrećica sa prskalicama još tamo. Oko devet i trideset, kada se Mesec digao dovoljno visoko da proviri kroz prozor i obasja sobu svojom srebrnastom svetlošću, kuća konačno počinje da se utišava.

Televizor biva isključen. Ketii ide u krevet, protestujući kako svim njenim prijateljima roditelji dozvoljavaju da leti ostanu do kasno. Po- što je otišla, Martijevi roditelji sede još malo u trpezariji, o nečemu tiho razgovarajući. I...

... i možda je zaspao, jer dok dotiče divnu vrećicu prskalica, primećuje da je kuća savršeno mirna i da je Mesec postao još sjajnije - dovoljno sjajan da baca senke. On vadi vrećicu zajedno sa

kutijom šibica koju je ranije uzeo. Uvlači svoju pidžama košulju u svoje pidžama pantalone; ubacuje vrećicu zajedno sa kutijom u košulju, i sprema se da izađe iz kreveta.

Ovo je operacija za Martija, ali ne bolna kako to većina ljudi misli. Njegove noge ništa ne osećaju, pa ni bol. On grabi krevetnu dasku, uspravlja se do sedećeg položaja, i onda prebacuje noge preko ivice kreveta jednu po jednu. Ovo radi jednom rukom, drugom rukom držeći se za šinu koja počinje kod njegovog kreveta i ide oko cele sobe. Kad je jednom probao da premešta noge sa obe ruke, bespomoćno se prevrnuo i pao naglavačke na pod. Posle treska svi su dotrčali. *"Ti glupi klovnul!"* prošaputala mu je besno Kejt u uvo pošto su ga postavili u kolica. Bio je malo uzbuđen ali se svejedno ludački smejao uprkos bolu u slepoočnici i pocepanoj usni. *"Hoćeš da se ubiješ? Ha?"* I onda je istrčala iz sobe plačući.

Kad je seo na ivicu kreveta, obrisao je ruke o prednji deo svoje košulje da bi bio siguran da su suve i da neće skliznuti. Onda koristi šinu da bi viseći na rukama došao do svojih kolica. Njegove beskorisne noge strašila, toliko mrtve težine, vukle su se iza njega. Mesečina je dovoljno jaka da baca njegovu senku, jasnu i čistu, na pod ispred njega.

Njegova kolica su zakočena, i on seda u njih s uvežbanom lakoćom. Zastaje za tren da uzme daha, osluškujući tišinu kuće. Nemoj ispaljivati one bučne večeras, rekao je Ujka Al, i slušajući tišinu Marti zna da je bio u pravu. Održaće svoj Četvrti sam i niko neće znati. Makar dok sutra ne nađu pocrnele ljuštore tvizersa i fontana na verandi, i onda više neće biti važno. Onoliko boja koliko ih ima u zmajevom dahu, rekao je Ujka Al. Ali Marti pretpostavlja da nema zakona koji sprečava zmaja da tiho baca svoj dah.

On otpušta kočnicu na svojim kolicima i uključuje ih pritiskom na prekidač. Malo jantarsko oko, ono koje znači da je baterija do kraja napunjena, pali se u tami. Marti pritiska SKRETANJE DESNO. Kolica se okreću desno. Hej, hej. Kada se ispred njega nađu vrata verande, on pritiska NAPRED. Kolica idu napred, tiho zujeći.

Marti skida rezu sa dvokrilnih vrata, ponovo pritiska NAPRED, i izlazi napolje. Otvara divnu vreću prskalica i zastaje za trenutak, zarobljen letnjom noći - dremljivim glasanjem cvrčaka, laganim mirisnim povetarcem koji jedva pomiče listove drveća na obodu šume, skoro nezemaljskom privlačnošću Meseca.

Više ne može da čeka. On vadi zmiju, kreše šibicu, pali fitilj, i gleda u opčinjenoj tišini kako ona štrca zeleno-plavu vatru i čudesno raste, uvijajući se i prskajući plamen iz svog repa.

Četvrti, misli on, užarenih očiju. Četvrti, Četvrti, srećan mi Četvrti juli!

Zmijin svetli plamen pada, zatreperi i nestaje. Marti pali jedan od trouglastih tvizera i gleda ga kako štrca vatru, žutu kao srećna košulja za golf njegovog tate. Pre no što se može ugastiti, on pali drugu koja ispaljuje svetlo, crveno kao ruže koje rastu pored kočane ograde oko novog bazena. Sada divni miris potrošenog baruta ispunjava noć da bi ga vetar uskomešao i lagano odneo.

Njegove drhteće ruke sada vade paklo petardi, i već ih je otvorio pre no što shvata da bi upaliti ih značilo kraj - njihovo skakanje, pucanje, mitraljeski rafali probudili bi celo susedstvo: požar, poplava, uzbuna, bežanje. Sve to, i jedan desetogodišnji dečak, koji se zove Martin Kozlou u buvari do Božića, najverovatnije.

On stavlja Crne Mačke u krilo, još jednom srećno poseže u vreću i iz nje vadi najvećeg tvizera - Svetskog Tvizera, ako takav postoji. Velik je skoro kao njegova skupljena pesnica. Pali ga sa pomešanim strahom i oduševljenjem, i baca ga.

Crveno svetlo kao vatra pakla ispunjava noć... i uz ovo trepereće, grozničavo svetlo Marti vidi kako se žbunje na ivici šume ispod verande trese i razdvaja. Čuje se dubok zvuk, polukašalj, polurežanje. Zver se pojavljuje.

Za trenutak stoji na početku travnjaka i čini se kao da njuši vazduh... onda počinje da se tetura uz nagib ka mestu gde Marti sedi u svojim kolicima na mermernim pločama, sa izbuljenim očima, zgrčivši svoj gornji deo tela uz tapacirano sedište svojih kolica. Zver je pogrbljena, ali jasno je da hoda na dve noge. Hoda onako kako bi čovek hodao. Crveno svetlo tvizera pakleno poi-grava u njenim zelenim očima.

Stvor se pokreće sporo, široke nosnice mu se ravnomerno šire i skupljaju. Njušeći žrtvu, gotovo sigurno njušeći i slabost te žrtve. Marti ga može osetiti - njegovu dlaku, njegov znoj, njegovo divljaštvo. Stvor ponovo reži. Njegova debela gornja usna, boje džigerice, povlači se nazad da otkrije zube, nalik kljovama. Njegovo krzno je obojeno tmurnom srebrno-crvenom bojom.

Skoro je došao do njega - te kandže, tako slične-neslične ljudskim rukama, kako posežu za njegovim vratom - kada se dečak

priseća paketa petardi. Jedva svestan da će to uraditi, on pali šibicu i njome dotiče glavni fitilj. Fitilj prska liniju crvenih varnica koje prlje fine dlačice na spoljašnjem delu njegove šake, peckajući ih. Vukodlak, za tren zbunjen, povlači se, praveći upitni gest, koji je, kao i njegove ruke, skoro ljudski. Marti baca paket petardi u njegovo lice.

One eksplodiraju u bučnom, bleštećem nizu od svetla i zvuka. Zver ispušta cvilež bola i besa; tetura se unazad, kandžama zamahujući na eksplozije koje su bacale sitne plamenove i gorući barut u njegovo lice. Marti vidi kako jedno od njegovih zelenih očiju, nalik svetiljkama, nestaje dok četiri petarde odjednom pucaju sa fantastičnim gromolikim KA-PAU! na levoj strani njegovog lica. Urlici su sada čista agonija. Stvor kandžama prelazi preko lica, zavijajući, i kako se prva svetla pale u kući Kozlouovih, on se okreće i beži nazad niz travnjak ka šumi, ostavljajući iza sebe samo miris nagorelog krzna i prve uplašene i prestravljene glasove iz kuće.

“Šta je to bilo?” Glas njegove majke, ne zvučeći ni najmanje strogo.

“Ko je tamo, Boga mu poljubim?” Njegov otac, ne zvučeći baš mnogo kao Veliki Drugar.

“Marti?” Kejt, glas joj drhti, uopšte ne zvučeći pakosno. *“Marti, je si li u redu?”*

Deda Kozlou je prespavao celu stvar.

Marti se zavaljuje natrag u svoja kolica dok veliki crveni tvizer polako gasne, svetlo me je sada bledo i dražesno roze ranog izlaska sunca. Previše je šokiran da plače. Ali njegov šok nije ceo tako mračan, iako će ga sledećeg dana roditelji poslati da poseti Ujka Džima i Ujna Idu tamo u Stouu, u Vermontu, gde će ostati do kraja letnjeg odmora (policijska preporuka; pretpostavljaju da bi Ubica Punog Meseca mogao ponovo napasti Martija, i učutkati ga). U njemu je duboko likovanje. Ono je jače i od šoka. Pogledao je u strašno lice Zveri i preživio. I u njemu je, takođe, jednostavna, detinjasta radost, tiho zadovoljstvo koje kasnije nikome neće moći da prenese, čak ni Ujka Alu, koji bi razumeo. On oseća ovo zadovoljstvo zato što je vatrometa ipak bilo.

I dok su njegovi roditelji razglabali i čudili se njegovom umu, i da li će imati nekih kompleksa od ovog doživljaja, Marti Kozlou je u svom srcu došao do zaključka da je ovo bio najbolji Četvrti od svih.

AVGUST

Svakako, mislim da je to vukodlak", kaže šerif Niri. Govori suviše glasno - možda je to slučajno, ali najverovatnije je to slučajno imalo svoj cilj - i sav razgovor u Stenovoj berbernici se prekida. Sredina je avgusta, najtoplijeg avgusta dokle dopire sećanje žitelja Tarker Milsa, i večeras će Mesec biti samo dan posle punog. Tako da grad zadržava dah, čekajući.

Šerif Niri obuhvata pogledom svoju publiku i onda nastavlja da priča iz berberske stolice Stena Pelkija, govoreći značajno, govoreći kao sudija, govoreći kao psiholog, sve to iz dubina svog srednjoškolskog obrazovanja (Niri je veliki, debeo čovek, i u srednjoj školi je uglavnom. igrao za Tigrove Tarker Milsa; njegovo učenje mu je donelo nekoliko ocena C i mnoštvo D).

"Postoje tipovi", kaže im on, "koji su nešto kao dva čoveka. Nešto kao, znate, podeljene ličnosti. Oni su ono što ja zovem jebenim ludacima."

On zastaje da uživa u dostojanstvenoj tišini koja ga dočekuje i onda nastavlja:

"A ovaj tip, mislim da je takav. Mislim da on ne zna šta radi kad je Mesec pun, izlazi napolje i ubije nekoga. On bi mogao biti bilo ko -

službenik u banci, radnik na jednoj od onih benzinskih pumpi na Gradskom Putu, možda čak neko od vas ovde. U smislu da li je to životinja iznutra koja spolja izgleda savršeno normalno, da, kladim se u to. Ali tip kome iskaču dlake i koji zavija na Mesec... ne. To sranje je za klince." "Ali, šta je sa malim Kozlouom, Niri?" pita Sten, nastavljajući pažljivo da radi na sloju sala oko Nirijevoeg vrata. Njegove dugačke, oštre makaze rade snip... snip... snip.

"To samo potvrđuje ono što sam rekao", odgovara Niri sa nekom razjarenošću. "To sranje je za klince."

U stvari, on se oseća razjaren zbog onog što se desilo sa Martijem Kozlouom. On, taj dečak, je prvi svedok koji je video ludaka koji je ubio šestoro ljudi u ovom gradu, uključujući Nirijevoeg dobrog prijatelja Alfija Nopflera. I da li mu je dozvoljeno da razgovara sa dečkom? Ne. Da li makar zna gde je dečak? Ne! Morao se zadovoljiti sa izveštajem koji mu je uručila Državna Policija, i morao je da se klanja i ulizuje, i da jebeno *moli* da dobije i toliko. Samo zato što je on šerif u malom gradiću, nešto što Državna Policija smatra bebi-žacom, koji ne ume da zašnira svoje cipele. Sve zato što nema jedan od onih njihovih jebenih Smoki Bir šešira. A izveštaj! Mogao je isto tako iskoristiti da njime ubriše dupe. Prema malom Kozlou, ova "zver" je bila oko sedam stopa visoka, gola i celog tela pokrivenog tamnim dlakama. Imao je velike zube i zelene oči i smrdelo je na gomilu pantereskog izmeta. Imao je kandže, ali su one izgledale kao šake. Misli da je imao i rep. *Rep*, Boga mu poljubim.

"Možda", kaže Keni Frenklin sa svog mesta u redu stolica duž zida, "možda je to nekakav kostim koji taj tip navuče. Znaš, maska i sve to."

"Ne verujem", Niri kaže tvrdoglavo, i klima glavom da to naglasi. Sten mora hitro da povuče makaze da ne bi zario jednu od oštrica u onaj sloj sala na Nirijevom potiljku. "Ne! Ne verujem u to! Klinac je čuo mnogo tih priča o vukodlaku u školi pre početka raspusta - toliko je i sam priznao - i onda nije morao ništa da radi sem da sedi tamo u toj njegovoj stolici i misli o tome... prerađuje sve to u svojoj glavi. Sve je to psiho-jebeno-loški, shvataš. Pa, da si to ti izašao iz žbunja te noći pod svetlom Meseca, on bi mislio da si ti vuk, Keni."

Keni se pomalo nelagodno smeje.

"Jok", Niri kaže tmurno. "Dečkovu svedočenje jednostavno ništa ne valja."

U svom zgražavanju i razočarenju nad izveštajem uzetim od Martija Kozloua u kući Martijevih ujne i ujke u Stouu, šerif Niri je takode prevideo i ovaj red: *"Četiri su eksplodirale na jednoj strani njegovoga lica - ako se to može nazvati licem - odjednom, i možda su mu iskopale oko. Njegovo levo oko."*

Da je šerif Niri malo duže prežvakavao ovo u svojoj glavi - a nije - smejao bi se još više, zato što je tog toplog avgusta 1984, samo jedan čovek u gradu nosio povez preko oka, a bilo je jednostavno nemoguće misliti o toj osobi, od svih, kao ubici. Niri bi pre poverovao da je njegova rođena majka ubica nego ta osoba.

"Samo jedna stvar će rešiti ovaj slučaj", kaže šerif Niri, upirući prstom u četvoro ili petoro ljudi koji sede uz zid i čekaju na svoje subotnje šišanje, „a to je dobra policijska istraga. I ja nameravam da budem čovek koji će to uraditi. Oni državni Smokiji ima da prestanu da se smeju kad im privedem tog tipa." Nirijevo lice postaje sanjalačko. *"Bilo ko"*, kaže on, "Službenik u banci... radnik na benzinskoj pumpi... samo neki tip s kojim piješ dole u baru. Ali dobra policijska istraga će to rešiti. Zapamtite ove reči.

Ali dobra policijska istraga šerifa Lendera Nirija se završava te noći kada dlakava, Mesecom obasjana ruka posegne kroz otvoreni prozor njegovog Dodž kamiona dok on sedi parkiran na raskrsnici dva kolska puta tamo u Zapadnom Tarker Milsu. Začuje se duboko, krkljavo režanje, i oseća se divlji, zastrašujući miris - kao nešto što bi osetio u lavljem kavezu u zoološkom vrtu.

Glava mu biva okrenuta i on zuri u jedno zeleno oko. On vidi krzno, crnu, vlažnu njušku. I kad se njuška namreška, on vidi zube. Zver rije po njemu, skoro kao da se poigrava, i jedan od njegovih obraza je otkinut, otkrivajući njegove zube na desnoj strani. Krv prska posvuda. Oseća kako mu teče niz košulju, i natapa je. Topla. On vrišti; vrišti kroz usta i kroz obraz. Preko snažnih mišića zveri, on može videti Mesec, kako prosipa belu svetlost.

On zaboravlja na svoje koltove .30 i .45 koji su mu zakačeni za pojas. On zaboravlja kako je ova stvar psiho-jebeno-loška. On zaboravlja na dobru policijsku istragu. Umesto toga um mu se koncentrišen na nešto što je Keni Frenklin rekao tog jutra u berbernici. Možda je to nekakav kostim koji taj tip navuče. Znaš, maska i sve to.

I tako, dok vukodlak poseže za Nirijevim grlom, Niri poseže za njegovim licem i grabi dve šake grubog, zamršenog krzna i vuče

ga, u ludoj nadi da će se maska istegnuti i onda spasti - čuće se pucanje plastike, tečni zvuk cepanja gume, i ugledaće ubicu.

Ali ništa se ne dešava - ništa osim urlika bola i besa od zveri. Zamahuje na njega jednom rukom sa kandžama - da, on može videti da je to ruka, makoliko užasno izobličena, ruka, deč-ko je bio u pravu - i rastrže mu vrat. Krv pršti po vetrobranu i instrument-tabli kamiona; curi u flašu buša koja je stajala prislonjena o prepone šerifa Nirija.

Vukodlakova druga ruka grabi Nirijevu sveže podšišanu kosu i dopola ga izvlači iz Fordovog kamiona. Jednom zareži u trijumfu, i onda zaranja svoje lice i njušku u Nirijev vrat. Hrani se dok pivo ističe iz prosute boce i šušti na podu kod kočnice kamiona i gas-pedale.

Toliko o psihologiji.

Toliko o dobroj policijskoj istrazi.

SEPTEMBAR

Kako mesec prolazi i noć punog Meseca se približava, preplašeni građani Tarker Milsa čekaju na prestanak žega, ali takvog prestanka nema. Drugde, u spoljnom svetu, kvalifikacione utakmice u bejzbolu se jedna po jedna završavaju i sezona američkog fudbala je počela; na Kanadskim Stenovitim Planinama, obaveštava stari razdragani Vilard Skot ljude Tarker Milsa, stopa snega je pala dvadeset prvog Septembra. Ali u ovom čošku sveta leto još uvek traje. Temperatura se kreće oko trideset stepeni tokom dana; deca, već tri nedelje kako su ponovo pošla u školu, nisu srećna što sede i znoje se u dosadnim učionicama gde se čini da su časovnici namešteni tako da se za svaki sat pomeraju po jedan minut. Muževi i žene žesto-ko se svađaju bez ikakvih razloga; i na O'Nilovoj benzinskoj pumpi tamo na Gradskom Putu kod uključivanja u obilaznicu, turista počinje da prigovara Paki O'Nilu zbog cene benzina i Paki udara tipa sa metalnim delom creva. Tipu, koji

je iz Nju Džersija, trebaće četiri kopče na gornjoj usni i on odlazi nerazgovetno mrmljajući kroz zube o parnicama i naknadama.

“Ne znam o čemu on to sere”, kaže Paki nabusito te večeri u Baru. “Udarilo sam ga samo s pola snage, znaš? Da sam ga udario izistinski ne bi više imao ta svoja pederska kenjatorska usta. Znaš?”

“Svakako”, kaže Bili Robertson, zato što Paki izgleda kao da će njega udariti ako mu protivureći. “Šta kažeš na još jedno pivo, Paki?”

“Jebeno-naravno”, kaže Paki.

Milt Sturmfuler šalje svoju ženu u bolnicu zbog malo jaja koje mašina za pranje sudova nije skinula sa jednog od tanjira. On pogleda na tu osušenu žutu mrlju na tanjiru na koji je htela da mu sipa ručak, i dobro je odalami. Kao što bi Paki O’Nil rekao, Milt je udara iz sve snage. *“Prokleta nesposobna droljo”,* kaže on, stojeći nad Donom Li, koja leži na kuhinjskom podu, nos joj je slomljen i krvari, njen potiljak takođe krvari. *“Moja majka je znala da očisti sudove, a ona nije ni imala mašinu. Šta tebi fali?”* Kasnije, Milt će reći doktoru u Portlandskoj Opštoj Bolnici da je Dona Li pala niz stepenice. Dona Li, mučena i vređana devet godina u bračnom ratištu, ovo će potvrditi.

Oko sedam sati te noći punog Meseca, vetar počinje - prvi hladni vetar tog dugog leta. Donosi hordu oblaka sa severa i neko vreme Mesec se igra šuge sa ovim oblacima, nestajući iza njih i ponovo se pojavljujući, pretvarajući njihove ivice u kovano srebro. Onda oblaci postaju gušći, i Mesec nestaje... ali ipak je tu; plime dvadeset milja od Tarker Milsa osećaju njegov zov, a tako ga oseća i Zver.

Oko dva ujutro, zastrašujuće skiktanje se začuje iz svinjca Elmera Cinemana na Zapadnom Kočijaškom Putu, oko dvanaest milja van grada. Elmer ide da uzme svoju pušku, noseći samo donji deo pidžame i papuče. Njegova žena, koja je bila skoro lepa, kad se Elmer oženio njome 1947, u njenoj šesnaestoj, moli ga, preklinje, plače, tražeći da ostane sa njom, tražeći da ne ide napolje. Elmer je odguruje i uzima svoju pušku iz predsoblja. Njegove svinje ne samo da skiče; one vrište. Zvuče kao gomila veoma mladih devojaka kojima na žurku upada manijak. On izlazi, ništa ga ne može zadržati, kaže joj on... i onda se skameni sa jednom, od rada očvrslom, rukom na kvaci zadnjih vrata dok se urlajuće trijumfalno zavijanje probija kroz noć. To je glasanje vuka, ali ima nečega toliko ljudskog u tom zavijanju da mu ruka spada sa brave i on dozvo-

ljava Alisi Cineman da ga odvuče nazad u dnevnu sobu. On je grli i povlači je na sofu, i tako oni tu sede kao dvoje preplašene dece.

Sada skiktaji svinja počinju da se utišavaju i prestaju. Da, prestaju. Jedan po jedan, oni prestaju. Njihovi povici umiru u režećim, krvavim, grgotavim zvucima. Zver ponovo zavija, njegovo zavijanje srebrno kao Mesec. Elmer prilazi prozoru i vidi nešto - ne može tačno reći šta - kako se tetura u mrak.

Kiša dolazi kasnije, pljušteći po prozorima, dok Elmer i Alisa sede zajedno u krevetu, sa svim svetlima u spavaćoj sobi uključenim. To je hladna kiša, prva prava jesenja kiša, i sutra će se prvi nagoveštaji boje ogledati u lišću.

Elmer u svom svinjcu nalazi ono što je i očekivao; klanicu. Svih devet njegovih kрмаča i oba krmka su mrtva - rastrgnuta i delom pojedena. Leže u blatu, hladna kiša pljušti po njihovim lešinama, njihove izbuljene oči gledaju gore u hladno jesenje nebo.

Elmerov brat, Pit, pozvan da dođe iz Minota, stoji pored Elmera. Oni dugo čute, i onda Elmer kaže ono o čemu je i Pit razmišljao. *"Osiguranje će pokriti deo toga. Ne sve, ali deo. Pretpostavljam da ću pregrmeti ostalo. Bolje moje svinje nego još neka osoba."*

Pi klima glavom. *"Bilo je dosta"*, kaže on, njegov glas šum koji se jedva može čuti kroz kišu. *"Kako to misliš?"*

"Znaš kako to mislim. Idućeg punog Meseca četrdesetoro ljudi će biti napolju... ili šezdeset... ili sto šezdeset. Vreme je da ljudi prestanu da se zamajavaju i pretvaraju da se ništa ne događa, kada svaka budala može to da vidi. Pogledaj ovde, Isusa mu!"

Pit pokazuje dole. Oko zaklanih svinja, meka zemlja svinjca je prepuna vrlo velikih tragova. Izgledaju kao tragovi vuka... ali takođe izgledaju uvrnuto ljudski.

"Vidiš te jebene tragove?"

"Vidim ih", Elmer popušta.

"Misliš da ih je Pajkova Slatka Besi napravila?"

"Ne. Valjda ne."

"Vukodlak je napravio te tragove", kaže Pit. "Ti to znaš, Alisa to zna, većina ljudi u gradu to zna. Dođavola, čak i ja to znam, a ja dolazim iz susednog okruga." On gleda u svog brata, lice mu je hladno i strogo, lice novoengleskog puritanca iz 1650.1 on ponavlja: "Bilo je dosta. Vreme je da se ova stvar okonča."

Elmer dugo razmišlja o ovome, dok kiša nastavlja da pada na mantile dvojice ljudi, i onda klima glavom. *"Valjda. Ali ne sledećeg punog Meseca."*

"Hoćeš da čekaš do novembra?"

Elmer klima glavom. *"Gole šume. Bolje traganje, ako dobijemo malo snega."*

"A šta idućeg meseca?"

Elmer Cineman gleda svoje zaklane svinje u svinjcu pored ambara. Onda gleda u svog brata, Pita.

"Ljudi bolje da se paze", kaže on.

OKTOBAR

Kada je Marti Kozlou došao kući posle skupljanja slatkiša na Noć Veštica sa baterijama u svojim kolicima skoro sasvim ispražnjenim, odmah je otišao u krevet, gde sad leži budan dok se polumesec diže na hladnom nebu posutom zvezdama kao sitnim dijamantima. Napolju, na verandi gde mu je život spaslo pakovanje Četvrtojulskih petardi, prohladni vetar kovitla smeđe listove u besciljnim spiralama po mermeru. Zveče kao stare kosti. Oktobarski pun Mesec je došao i prošao u Tarker Milsu bez novih ubistava, drugi put da se to desilo. Neki građani - Sten Pelki, berberin, i Kal Blodvin, vlasnik Blodvinovih Ševroleta, jedine prodavnice kola u gradu - veruju da je užas završen; ubica je bio samo u prolazu, ili je bio skitnica koji je živeo u šumi i sad je otišao negde drugde, baš kao što su oni i govorili. Drugi, opet, nisu tako sigurni. To su oni koji dugo razmišljaju o četiri jelena koje su našli zaklane kod obilaznice na dan posle oktobarskog punog Meseca, i o jedanaest svinja Elmera Cinemana, ubijenih u septembru za

vreme punog Meseca. Svađe se vode uz piva u Baru tokom dugih jesenjih večeri.

Ali Marti Kozlou zna.

Ove noći on je otišao da skuplja slatkiše sa svojim ocem (njegov otac voli Noć Veštica, voli iskričavu hladnoću, voli da se smeje svojim gromoglasnim smehom Velikog Drugara i govori takve gluposti kao što su "Hej, hej!" i "Ring-deng-du!" kada bi se vrata otvorila i otkrila poznata lica Tarker Milsa). Marti je išao kao Joda, velika gumena Don Post maska navučena preko glave i veliki ogrtač koji je prekrivao njegove sasušene noge. "Ti uvek dobijaš sve što poželiš", kaže Keti sa trzajem glave kada ugleda masku... ali on zna da ona nije stvarno ljuta na njega (i kao da to dokaže, napravila mu je majstorski oblikovan Jodin štap da mu upotpuni kostim), možda je tužna zato što je sada smatraju prestarom da ide u skupljanje slatkiša. Umesto toga ići će na žurku sa svojim prijateljima iz škole. Igraće uz ploče Done Samers i skakaće za jabukama i posle će se svetla ugasiti i igraće se fote i možda će poljubiti nekog dečka, ne zato što to želi već zato što će biti zabavno da se sutra smeje tome zajedno s drugaricama u školi.

Martijev tata vodi Martija u kamionetu, zato što kamionet ima ugrađenu rampu koju koristi da uvede i izvede Martija. Marti silazi niz rampu i onda zuji uz i niz ulice u svojim kolicima. Nosi vreću u krilu i oni obilaze sve kuće u njihovoj ulici i nekoliko njih u predgrađu: Kolinsovu, Mekinsovu, Mančesterovu, Milikensovu, Istonsovu. U Baru je akvarijum napunjen šećernim kokicama. Sni-kersove čokoladne štangle u parohiji Katoličke crkve, i Čankijeve u Baptističkoj Parohiji. Onda kod Randolfovih, Kuinsovih, Diksonovih i desetina drugih. Marti dolazi kući sa prepunom vrećom slatkiša... i zastrašujućim, skoro neverovatnim saznanjem.

On zna.

On zna ko je vukodlak.

U jednom trenutku na Martijevom putešestviju, sama Zver, sada bezbedna između svojih meseca divljaštva, ubacila je slatkiš u njegovu vreću, nesvesna da je Martijevo lice mrtvački pobledelo ispod njegove Don Post Joda maske, ili da, ispod rukavica, njegovi prsti stiskaju Joda štap tako snažno da su nokti sasvim pobeledi.

Vukodlak se smeši Martiju i tapše njegovu gumenu glavu.

Ali to je vukodlak. Marti zna, i to ne samo zato što nosi povez preko oka. Tu ima nečeg drugog - neke suštinske sličnosti između

ovoga ljudskoga lica i iskeženog lica životinje koje je Marti video te srebrnaste letnje noći pre skoro četiri meseca.

Od kada se vratio iz Vermonta u Tarker Mills dan posle Praznika Rada, Marti je bio obazriv, uveren da će pre ili kasnije videti vukodlaka, i uveren da će ga poznati kada ga vidi zato što će vukodlak biti jednooki čovek. Iako su policajci klimali glavom i govorili da će to proveriti, kada im je rekao da je iskopao jedno od vukodlakovih očiju. Marti je video da mu nisu zaista verovali. Možda zato što je samo klinac, ili zato što nisu bili tamo te julske noći kada se sukob odigrao. U svakom slučaju nije bilo važno. On je znao da je to istina.

Tarker Mills je mali grad, ali je dosta prostran, i do večeras Marti nije video jednookog čoveka, i nije se usuđivao da postavlja pitanja; njegova majka je već uplašena da je događaj u julu ostavio trajne posledice na njemu. On se plaši da ako pokuša neko otvoreno ispitivanje to može dopreti do nje. Pored toga - Tarker Milsa. Pre ili kasnije videće Zver sa njenim ljudskim licem.

Idući kući, gospodin Kozlou (trener Kozlou hiljadama njegovih učenika, sadašnjih i bivših) misli da se Marti tako učutao zato što su ga ovo veče i sva uzbuđenja ove večeri iscrpli. U stvari, to nije istina. Marti se nikad - sem možda one noći uz divnu vrećicu prskalica - nije osećao ovako uzbuđen i napet. I njegova glavna pomisao je bila: trebalo mu je skoro šezdeset dana od njegovog povratka kući da otkrije ko je vukodlak, zato što je on, Marti, katolik, i ide u Crkvu Svete Marije u predgrađu.

Čovek sa povezom na oku, čovek koji je ubacio Čanki štanglu u Martijevu vreću, nasmejao se i onda ga potapšao po gumenoj glavi, nije katolik. Daleko od toga. Zver je Presvetli Lester Louv, iz Baptističke Crkve Božije Milosti.

Izlazi na prag, smeši se, Marti jasno vidi povez uz žutu svetlost lampe koja dopire iza vrata; povez malom mišolikom Presvetlom daje skoro gusarski izgled.

“Žao mi je zbog vašeg oka, Presvetli Louve”, kaže gospodin Kozlou svojim gromoglasnim glasom Velikog Druškana. “Nadam se da nije ništa ozbiljno?”

Osmeš Presvetlog Louva postaje paćenički. U stvari, kaže on, on je izgubio svoje oko. Dobročudni tumor; bilo je neophodno da mu izvade oko da bi dospeli do tumora. Ali to je bila volja Gos-

poda, i navikavao se. Ponovo je potapšao Martijevu masku i rekao da neki ljudi koje poznaje nose teže krstove.

I tako Mrti sada leži u krevetu, slušajući kako oktobarski vetar peva napolju, šušajući poslednjim listovima ove godine, tiho fijućući kroz očne duplje izrezbarene na bundevama koje su poređane uz ćupriju Kozlouovih, gledajući kako polumesec krstari zvezdanim nebom. Pitanje je: Šta sad treba da uradi?

Ne zna, ali oseća da će mu vremenom odgovor doći.

On spava dubokim snom bez snova, dok napolju reka vetra duva nad Tarker Milsom, oduvavajući oktobar i dovodeći zvezdani no vembar, jesenji čelični mesec.

NOVEMBAR

Zadimljeni kundak godine, tamni čelični novembar, došao je u Tarker Mils. Čudan pohod prolazi Glavnom Ulicom. Pre-svetli Lester Louv ga posmatra sa vrata Baptističke Parohije; upravo je izašao da uzme pristiglu poštu i u ruci drži šest cirkularnih i jedno obično pismo, posmatrajući kolonu prašnjavih kamiona - fordova, ševija i internešnl harvestersa - kako, kao zmije, izlaze iz grada.

Sneg dolazi, kažu na vremenskoj prognozi, ali ovo nisu nikave ptice selice, koje su se uputile u toplije krajeve; ne ideš u Floridu ili na Kalifornijsku zlatnu obalu u svojoj lovačkoj jakni, svojom puškom na sedištu suvozača i svojim psima u prikolici. Ovo je četvrti dan, kako su ljudi, predvođeni Elmerom Cinemanom i njegovim bratom Pitom, napolju s puškama, psima i mnogo konzervi piva. To ludilo se uhvatilo, zbog skorašnjeg punog Meseca. Sezona lova na ptice je okončana, i na jelene, takođe. Ali sezona lova na vukodlake još traje, i većina ovih ljudi, iza svojih namrgođenih poređaj-

te-kočije-u-krug lica se sjajno zabavljaju. Kao što bi trener Kozlou rekao, Bogomproketo tačno!

Neki od ljudi, Presvetli Louv zna, samo se zezaju; evo prilike da se ode u šumu, pije pivo, piša u žbunje, pričaju vicevi o Poljacima, žabama i crnčugama, puca u ševe i gavrane. *Oni su prave životinje*, misli Presvetli Louv, dok mu ruka nesvesno ide ka povezu koji nosi od jula. *Najverovatnije će neko nekoga upucati. Imali su sreće što se to već nije desilo.*

Poslednji kamion se gubi sa vidika iza Tarker Hila, truba trubi, psi reže i laju u prikoici. Da, neki od ljudi se samo zezaju, ali neki - kao Elmer i Pit Cineman, na primer - su mrtvi ozbiljni.

Ako to stvorenje, čovek ili zver ili štagod da je, pođe u lov ovoga meseca, psi će mu uhvatiti miris, čuo je Presvetli Louv kako Elmer govori u berbernici pre manje od dve nedelje. *I ako to, ili on, ne izađe, možda smo spasili jedan život. Nečiju stoku najmanje.*

Da, neki od njih - možda desetoro, ili dvadesetoro - su ozbiljni. Ali nisu oni stvorili ovaj novi čudni osećaj u zadnjem delu Louvovog mozga - taj osećaj da je uhvaćen u zamku.

To su pisma uradila. Pisma, najduže od njih samo dve reče nice dugo, napisana dečijom, nesigurnom rukom, sa ponekom greškom u pisanju. On spušta pogled na pismo koje je došlo sa današnjom poštom, adresirana tim istim detinjim rukopisom, adresirana kao što su i ostala bila: *Presvetli Louv, Baptistička Parohija, Tarker Mils, Mejn 04491.*

A sada ovo čudno, osećanje zarobljenosti... on zamišlja da se tako lisica mora osećati kada shvati da su je psi nekako doterali u *cul-de-sac*. Taj uspaničeni trenutak, u kom se lisica okreće, iskeženih zuba, da se bori sa psima koji će je sigurno rastrgnuti na komadiće.

On čvrsto zatvara vrata, i ide u trpezariju gde sat njegovog dede otkucava svečane tikove i svečane tokove; on seda, pažljivo stavlja religiozna cirkularna pisma sa strane na sto koji Gospođa Miler glanca dva puta nedeljno, i otvara svoje novo pismo. Kao i kod ostalih, nema pozdrava. Kao i kod ostalih, nepotpisano je. Napisana na sredini lista, iscepanog iz učeničke sveske, je ova rečenica:

Zašto se ne ubiješ?

Presvetli Louv stavlja šaku na čelo - lagano mu drhti. Sa drugom rukom gužva list papira i stavlja ga u veliku staklenu pepeljaru na sredini stola (Presvetli Louv sve svoje razgovore vodi u trpezariji, i neki od njegovih nezadovoljnih parohijana puše). On uzima kutiju šibica iz svog subotnjeg "kućnog" džempera i pali poruku, kao što je spalio i ostale. Gleda je kako gori.

Louvovo saznanje o onome šta je, došlo je u dve faze: posle njegovog košmara u maju, košmara u kome su se svi na Nedeljnoj propovedi Starog Doma pretvorili u vukodlake, i posle užasnog otkrića rastrgnutog tela Klajda Korlisa, počeo je da shvata da nešto... pa, nije u redu s njim. Nije znao kako drugačije to da nazove. *Nije u redu*. Ali on takođe zna da se ponekog jutra, obično tokom punog Meseca, budio osećajući se neverovatno *dobro*, neverovatno *zdravo*, neverovatno *snažno*. Ovo osećanje opada s mesecom, i onda ponovo raste idućeg meseca.

Posle sna i Korlisove smrti, bio je prisiljen da obrati pažnju i na druge stvari koje je do tada ignorisao. Blatnjava i iscepana odeća. Ogrebotine i modrice kojih se ne seća (ali kako nikad nisu bolele, kao što to rade obične ogrebotine i modrice, bilo ih je lako zanemariti, ili jednostavno... zaboraviti). Čak je zanemarivao i tragove krvi koje bi nekad našao na rukama... i usnama.

Onda, 5. jula, druga faza. Jednostavno rečeno: probudio se slep na jedno oko. Kao i sa posekotinama i ogrebotinama nije bilo bola; samo nagorela, raznesena duplja na mestu gde mu je bilo levo oko. U tom trenutku, više nije mogao da poriče: *on* je vukodlak; *on* je Zver.

U poslednja tri dana osećao je poznate stvari: neiscrpnu energiju, nestrpljenje gotovo do radosti, osećaj napetosti u svom telu. Ono ponovo dolazi - promena je skoro nastupila. Noćas će se Mesec uzdići, pun, i lovci će biti napolju sa svojim psima. Pa, nema veze. On je pametniji, nego što to oni misle. Oni govore o čoveku-vuku, ali razmišljaju o njemu samo kao o vuku, ne kao o čoveku. Mogu se voziti u svojim kamionima, i on se može voziti u svojoj maloj limuzini. I ovog popodneva odvešće se sve do Portlanda, misli on, i odsešće u nekom motelu u predgrađu. I ako do promene dođe neće biti lovaca, neće biti pasa. Oni ga ne plaše.

Zašto se ne ubiješ?

Prva poruka je došla rano ovoga meseca. Jednostavno je glasila:

Ja znam ko si ti.

Druga je glasila:

Ako si ti Božiji čovek, idi iz grada. Idi negde gde ćeš ubijati životinje, a ne ljude.

Treća je glasila:

Okončaj to.

To je bilo sve; samo *Okončaj to*. I sada

Zašto se ne ubiješ?

Zato što ne želim to, misli Presvetli Louv zlovoljno. Ja ovo - šta god da je - nisam tražio. Nije me ujeo vuk, niti me je proklela ciganka. To se jednostavno... desilo. Jednog dana, prošlog novembra, ubrao sam neko cveće da stavim u vaze u crkvenoj kapeli. Tamo kod onog lepog malog groblja na Sunčanom Bregu. Nikad ranije nisam video takvo cveće... i uvenulo je pre no što sam mogao da se vratim u grad. Svi cvetovi do jednog su pocneli. Možda je tada to počelo da se dešava. Nema nekog razloga da to mislim... ali verujem u to. I neću se ubiti. Oni su životinje, ne ja.

Ko piše poruke?

Ne zna. Napad na Martija Kozloua nije bio u nedeljnom listu Tarker Milsa, a on se ponosi time što ne sluša glasine. Takođe, kao što Marti nije znao za Louva do Noći Veštica zato što se njihovi verski krugovi ne dotiču, Presvetli Louv ne zna za Martija. I on se ne seća šta radi dok je preobražen u zver; samo taj pijani osećaj dobrog raspoloženja kada se ciklus završi, i napetost pre idućeg.

Ja sam Božiji čovek, misli on, ustajući i počinjući da hoda, sve brže i brže u tihoj trpezariji gde dedin sat otkucava svečane tikove i svečane tokove. Ja sam Božiji čovek i ja se neću ubiti. Ja ovde radim dobro, a ako ponekad radim zlo, pa, ljudi su i pre mene radili zlo; zlo takođe služi Njegovoj volji, tako nas uči knjiga o Jovu; ako sam proklet s Neba, onda će me Bog uzeti kad On to hoće. Sve stvari služe volju Boga... a ko je on? Da li da se raspitujem? Ko je bio napadnut 4. jula? Kako sam (je) izgubio svoje oko? Možda treba da bude učutkan... ali ne ovog meseca. Neka prvo vrate svoje pse natrag u štenare. Da...

On počinje da hoda sve brže i brže, povijenih leđa, nesvestan da je njegova brada, obično retka (brije je tek svaki treći dan... za vreme prave mesečeve mene, naravno), sada oštra i zamršena, i da je njegovo jedino smeđe oko dobilo nijansu lešnika koja se malo po malo produbljuje ka smaragdno zelenoj, kakva će postati

kasnije te noći. On se grbi dok hoda, i počeo je da priča sam sa sobom... ali reči su dublje i dublje, sve više i više nalik režanju.

Konačno, dok se sivo novembarsko popodne pretvara u rano veče boje kovačevog nakovnja, on uleće u kuhinju, grabi ključeve limuzine sa kuke pored vrata, i skoro trči ka kolima. On vozi brzo ka Portlandu, smešeći se, i ne usporava kada prvi sneg počne da se kovitla pred njegovim farovima, igrači sa čeličnog neba. On oseća Mesec negde iznad oblaka; oseća njegovu moć; grudi mu se šire, napinjući šavove njegove bele košulje.

Na radiju nalazi rok-en-rol stanicu i oseća se *jednostavno... sjajno!*

I ono što se dešava kasnije te noći može biti pravda Božija, ili šala onih drevnih bogova koje su ljudi obožavali iz bezbednosti kamenih krugova tokom Mesecom obasjanih noći - smešno je, svakako, veoma smešno, zato što je Louv išao čak do Portlanda da postane Zver, a čovek koga na kraju rastrže te snežne novembarske noći je Milt Sturmfuler, čovek koji je ceo život živeo u Tarker Milsu... i možda naposljetku ima Boga, zato što ako postoji prvoklasno đubre u Tarker Milsu, to je Milt Sturmfuler. Došao je ove noći, kao što je i ranije dolazio, govoreći svojoj prebijenoj ženi Doni Li da ima posla, ali njegov posao je devojkica Rita Tenison koja mu je dala ozbiljan slučaj herpesa, koji je on već preneo Doni Li, koja nije ni pogledala drugog muškarca, svih ovih godina.

Presvetli Louv je odseo u motelu zvanom Driftvud blizu Portland-Vestbruk puta, i ovo je isti motel koji su Milt Sturmfuler i Rita Tenison odabrali, ove novembarske noći, za svoj posao.

Milt izlazi napolje u deset i petnaest da uzme bocu burbona koju je ostavio u kolima, i on u stvari čestita samom sebi što je daleko od Tarker Milsa na noć punog Meseca kada Zver skače na njega sa krova snegom-prekrivenog Peterbiltovog desetotočkaša i otkida mu glavu jednim ogromnim zamahom. Poslednji zvuk koji Milt Sturmfuler čuje u životu je vukodlakov urlik trijumfa; njegova glava se dokotrlja ispod Peterbilta, izbuljenih očiju, krv mu prska iz vrata, i boca burbona mu ispada iz drhteće ruke dok Zver zaranja svoju njušku u njegov vrat i počinje da se hrani.

I sledećeg dana, ponovo u Baptističkoj Parohiji u Tarker Milsu i osećajući se *jednostavno... sjajno*, čitaće članak o ubistvu u novinama i pomisliće bogobojažljivo: *On nije bio dobar čovek. Sve stvari služe Gospoda.*

I posle ovoga, pomisliće: *Ko je taj dečak koji šalje poruke? Ko je to bio u julu? Vreme je da se to otkrije. Vreme je da oslušne glasine.*

Presvetli Lester Louv namešta svoj povez, okreće sledeću stranicu novina i misli: *Sve stvari služe Boga, ako je to Božija volja, naći ću ga. I ućutkati. Zauvek.*

DECEMBAR

Petnaest minuta je do ponoći Novogodišnje Noći. U Tarker Milsu, kao i drugde na svetu, godina se bliži svom kraju, i u Tarker Milsu, kao i drugde na svetu, godina je donela promene.

Milt Sturmfuler je mrtav i njegova žena Dona Li, konačno oslobođena svojili okova, odselila se iz grada. Otišla u Boston, kažu neki; otišla u Los Anđeles, kažu drugi. Jedna druga žena je pokušala da vodi Knjižaru Na Uglu i nije u tome uspela, ali Berbernica, Pijačna Korpa i Bar, hvala na pitanju, dobro stoje. Klajd Korlis je mrtav, ali njegova dva nizašta-dobra brata su još živi i zdravi, i prodaju svoje markice-za-hranu kod A&P-a dva grada dalje - nemaju dovoljno živaca da to rade ovde u Milsu. Baka Hegju, koja je pravila najbolje pite u Tarker Milsu, umrla je od srčanog udara, Vili Herington, devedesetdvođodišnjak, okliznuo se na ledu ispred svoje male kućice na Ulici Bol krajem novembra i slomio kuk, ali biblioteka je dobila pozamašnu sumu u testamentu bogatog vi-

kendaša, i iduće godine počće radovi na dečjem krilu biblioteke, o kojem se godinama pričalo na sednicama. Oliju Parkeru, gradonačelniku grada, u oktobru je neprestano curila krv iz nosa, dijagnoza je glasila akutna hipertenzija. Dobro je da ti nije eksplodirao mozak, progundao je doktor, skidajući povez za merenje krvnog pritiska, i rekao Oliju da skine dvadeset kilograma. Za divno čudo, Oli do Božića gubi deset kilograma. On izgleda i oseća se kao novi čovek. „I ponaša se kao novi čovek“, kaže njegova žena svojoj bliskoj prijateljici Deli Barni, sa sladostrasnim malim osmehom. Bredi Kinkejđ, koga je ubila Zver dok je puštao zmaja, još uvek je mrtav. I Marti Kozlou, koji je ranije sedeo odmah iza Bredija u školi, još uvek je bogalj.

Stvari se menjaju, stvari se ne menjaju, i, u Tarker Milsu, godina odlazi kako je i došla - napolju urlajuća mećava zavija, a i Zver je tamo. Negde.

U dnevnoj sobi Kozlouovih, gledajući Divlje Novogodišnje Veče Dika Klarka, sede Marti Kozlou i njegov Ujka Al. Ujka Al je na kauču. Marti sedi u svojim kolicima ispred televizora. U Martijevom krilu je pištolj, kalibar .38, Vudsman. Dva metka su u pištolju, i oba su od čistog srebra. Ujka Al je nagovorio svog prijatelja iz Hempdena, Meka Mekačena, da ih napravi u kalupu za metke. Taj Mek Mekačen, posle malo negodovanja otopio je Martijevu srebrnu kašiku za cipele sa let-lampom, i odmerio količinu baruta potrebnu da metak radi, a da po ispaljivanju ne odleti u tri lepe. *“Ne garantujem da će da rade”,* rekao je Mekačen Ujka Alu, *“ali verovatno hoće. Šta hoćeš da ubijaš, Ale? Vukodlake ili vampire?”*

“Po jednog od oboje”, kaže Ujka Al, uzvraćajući osmeh. *“Zato mi trebaju dva. Neka avet se tu takođe smucala, ali joj je otac umro u Severnoj Dakoti i morala je da uhvati avion za Fargo.”* Malo se nasmeju oko toga i onda Al kaže: *“Za mog nećaka su. Poludeo je za tim čudovištima iz filmova, i mislio sam da bi za njega bili interesantan Božićni poklon.”*

“Pa, ako opali jedan u prazno, donesi mi ga u radnju”, kaže mu Mek. *“Voleo bih da vidim šta se desilo.”*

U stvari, Ujka Al ne zna šta da misli. Nije video Martija, niti bio u Milsu od 3. jula; kao što je i predvideo, njegova sestra, Martijeva majka i je besna na njega zbog vatrometa. *Mogao je poginuti, ti glupi dupeglavče! Šta, za ime Božije, si mislio da uradiš?* više mu ona kroz telefonsku žicu.

Izgleda da su mu petarde spasle ži... počinje Al, ali u svom uhu začuje reski zvuk prekinute veze. Njegova sestra je tvrdoglava; kad nešto ne želi da čuje, neće to da čuje.

Onda, početkom ovog meseca, došao je poziv od Martija. *"Moram da te vidim, Ujka Ale"*, rekao je Marti. *"Ti si jedini sa kojim mogu da razgovaram."*

"Posvađan sam sa mamom, dečko", odgovorio je Al.

"Važno je", rekao je Marti. *"Molim te. Molim te."*

I tako je došao i hrabro se suočio sa sestrinim ledenim, hladnim ćutanjem, i hladnog, vedrog decembarskog dana, Al je poveo Martija na vožnju u svojim sportskim kolima, pažljivo ga postavljajući na suvozačevo sedište. Samo tog dana nije bilo jurnjave i divljeg smeha; Ujka Al je samo slušao dok je Marti pričao. Slušao je sa rastućom nestrpljivošću, kako je priča odmicala.

Marti je počeo ponovo pričajući Alu o noći sa divnom vrećom prskalica, i kako je petardom razneo levo oko stvorenja. Onda mu je ispričao

O Noći Veštica, i Presvetlom Louvu. Onda je ispričao Ujka Alu kako je počeo da šalje anonimne poruke Presvetlom Louvu... anonimne, sve sem zadnje dve, posle ubistva Milta Sturmfulera u Portlandu. Ove je potpisao baš kao što su ga učili u školi: Iskreno vaš, Martin Kozlou.

"Nije trebalo da šalješ čoveku poruke, anonimne ili ne!" reče Ujka Al oštro. *"Isuse, Marti! Da li si ikad pomislio da možda grešiš?"*

"Naravno", reče Marti. *"Zato sam se potpisao na zadnje dve. Nećeš li me pitati šta se dogodilo? Nećeš li me pitati da li je zvao moga oca i rekao mu da mu šaljem poruke u kojima ga pitam zašto se ne ubije i kažem mu da smo ga skoro uhvatili?"*

"Nije to uradio, zar ne?" upita Al, već znajući odgovor.

"Ne", reče Marti tiho. *"Nije pričao sa mojim tatom, nije pričao sa mojom mamom, i nije pričao sa mnom."*

"Marti, može biti stotinu razloga zb..."

"Ne. Ima samo jedan. On je vukodlak, on je Zver, to je on, i on čeka pun Mesec. Kao Presvetli Louv, ne može ništa da uradi. Ali kao vukodlak, može mnogo toga. Može me učutkati."

I Marti je govorio tako zastrašujuće jasno da je Al bio skoro uveren. *"I šta hoćeš od mene?"* upita Al.

Marti mu je rekao. Želeo je dva srebrna metka, i pištolj sa kojim će da ih ispali, i želeo je da Ujka Al dođe za Novogodišnju Noć, noć punog Meseca.

“Neću uraditi takvu stvar”, reče Ujka Al. *“Marti, ti si dobar dečko, ali postaješ ćaknut.*

Mislim da imaš dobar slučaj Groznice Kolica. Ako ponovo razmisliš o tome, uvidećeš i sam.” *“Možda”,* reče Marti. *“Ali pomisli kako ćeš se osećati kada te pozovu 1. januara i kažu ti da ležim mrtav u krevetu, izvakano na komadiće? Želiš li to na svojoj savesti, Ujka Ale?”*

Al stade da govori, i onda zatvori usta sa škljocajem. Skrenuo je na stazu ka garaži, slušajući kako prednji točkovi Mercedesa krcakaju u svežem snegu. Prebacio je u rikverc i pošao natrag. Borio se u Vijetnamu i tamo osvojio par ordena; uspešno je izbegao duge veze sa nekoliko pohotnih mladih dama; i sada se osećao uhvaćen i zarobljen od strane svog desetogodišnjeg nećaka. Svog obogaćenog desetogodišnjeg nećaka. Naravno da nije želeo takvu stvar na svojoj savesti - čak ni mogućnost da se takva stvar desi. I Marti je to znao. Kao što je znao i da ako Ujka Al smatra da postoji jedna šansa u hiljadu da je on u pravu...

Četiri dana kasnije, 10. decembra, nazvao je Ujka Al. *“Sjajne vesti!”* razglašavao je Marti svojoj porodici, ulazeći kolicima u dnevnu sobu. *“Ujka Al dolazi za Novu Godinu!”*

“Sasvim sigurno ne dolazi”, kaže njegova majka svojim najhladnijim i najstrožijim tonom.

Marti se nije dao pokolebati. *“Jao, izvini... već sam ga pozvao”,* reče. *“Obećao je da će doneti prskajući prašak za kamin.”*

Martijeva majka je do kraja dana mrko gledala Martija svaki put kad bi pogledala u njegovom pravcu ili on u njenom... ali nije nazvala svog brata da mu kaže da ne dođe, i to je bilo najvažnije.

Te večeri, za večerom, Ketu mu je siktavo prošaptala u uvo: *“Ti uvek dobiješ ono šta želiš! Samo zato što si bogalj!”*

Smešeći se, Marti joj je odgovorio šapatom: *“I ja tebe volim, sekice.”*

“Ti malo strašilo!”

Okrenula se na drugu stranu.

I evo ga, Novogodišnje Veče. Martijeva majka je bila sigurna da se Al neće pojaviti, jer je oluja postajala sve snažnija, vetar je urlao, naricao i ispred sebe terao sneg. Iskreno rečeno, Marti je i

sam imao nekoliko loših trenutaka... ali Ujka Al je stigao oko osam, ne u svom sportskom mercedesu, već u pozajmljenim kolima.

Do jedanaest i trideset, svi su otišli u krevet sem njih dvojice, što se uklapalo u Martijev plan. I iako Ujka Al još gundđa o celoj stvari, doneo je ne jedan već dva pištolja sakrivena ispod svog CPO kaputa. Onaj sa dva srebrna metka bez reči je dao Martiju, pošto je cela porodica otišla na spavanje (kao da naglasi svoje nezadovoljstvo, kad je išla u krevet, Martijeva majka je zalupila vrata spavaće sobe koju deli sa Martijevim ocem - jako ih zalupila). Drugi je napunjen uobičajenijom olovnom municijom... Al razmišlja da ako ludak provali ovde noćas (a kako vreme prolazi i ništa se ne dešava, sve više sumnja u to), Magnum .45 će ga zaustaviti.

Sada, na televiziji, sve češće prikazuju veliku osvetljenu loptu na vrhu Zgrade Alajd Kemikala na Tajms Skveru. Poslednji minuti godine ističu. Gomila vrišti. U uglu nasuprot televizora, božićno drvece Kozlouovih još stoji, sušeći se, postajući pomalo smeđe, izgleda žalosno raščupano.

"Marti, ništa...", počinje Ujka Al, i onda se veliki prozor u dnevnoj sobi razbija u bljesku stakla, puštajući unutra zavijajući crni vetar, kovitlajuće oblake snega... i Zver.

Al je za trenutak sleđen, potpuno sleđen užasom i nevericom. Velika je, ova Zver, možda sedam stopa visoka, iako je pogrbljena tako da joj se prednje ruke-šape skoro vuku po podu. Njegovo jedno zeleno oko (baš kao što je Marti rekao, misli on skamenjeno, sve, baš kao što je Marti rekao) gleda okolo sa strašnom, divljom inteligencijom... i zaustavlja se na Martiju, koji sedi u svojim kolicima. On se baca na dečaka, zaglušujući urlik trijumfa izlazi iz njegovih grudi i prolazi pokraj ogromnih žuto-belih zuba.

Smireno, sa skoro nepromenjenim izrazom lica, Marti diže pištolj. On izgleda veoma mali u svojim kolicima, noge su mu nalik na čačkalice unutar mekog izbledelog džinsa, krznene pa-puče su mu na nogama koje su mu bile krute i neosetne celog života. I, neverovatno, kroz besno arlaukanje vukodlaka, kroz urlanje vetra, kroz kakofoniju svojih sopstvenih preplašenih misli kako ovo može biti svet stvarnih ljudi i stvarnih stvari, kroz sve ovo A1 može čuti svog nećaka kako kaže: *"Jadni stari Presvetli Louv, pokušaću da te izbavim."*

I kako se vukodlak baca, njegova senka mrlja na tepihu, njegove ruke sa kandžama ispružene, Marti okida oroz. Zbog manje

količine baruta, pištolj pravi skoro apsurdno beznačajan prasak. Zvuči kao Dejzijeva vazдушna puška.

Ali vukodlakov urlik besa prelazi u još višu oktavu, postajući sada ludačko cviljenje od bola. On udara o zid i njegovo rame probija rupu sve do druge strane. Kurijer-Ivsova slika mu pada na glavu, klizi niz debelo krzno na leđima i razbija se dok se vukodlak okreće. Krv teče niz divljačku, kosmatu masku njegovog lica, i njegovo zeleno oko izgleda pometeno i zbunjeno. Počinje da se tetura ka Martiju, režeći, njegove kandže-ruke se otvaraju i skupljaju, njegove škljocajuće čeljusti puštaju isprekidane oblaciće krvave pare. Marti drži pištolj u obe ruke, kao što malo dete drži svoju šolju. On čeka, čeka... i kako vukodlak ponovo skače, on opali. Čudesno, drugo oko zveri se gasi kao sveća na oluji! On ponovo vrišti i posrće, sada slep, ka prozoru. Mećava se poigrava zavesama i obmotava mu ih oko glave - Al primećuje cvetove krvi koji počinju da se rascvetavaju na beloј tkanini - dok se, na televiziји, velika svetleća lopta spušta niz jarbol.

Vukodlak pada na kolena dok Martijev tata raširenih očiju i u svetlo žutoј pidžami, uleće u sobu. Magnum .45 je još uvek u Alovom krilu Nije ga ni podigao.

Sada se Zver sruši... jednom zadrhti... i umre.

Gospodin Kozlou bulji u telo, otvorenih usta.

Marti se okreće Ujka Alu, sa pištoljem koji se još puši u rukama. Lice mu izgleda umorno... ali smireno.

"Srećna Nova Godina, Ujka Ale", kaže on, "mrtva je. Zver je mrtva." I onda počinje da plače.

Na podu ispod slojeva najboljih zavesa gospođe Kozlou, vukodlak počinje da se menja. Dlaka koja je pokrivala njegovo lice i telo izgleda kao da se nekako *uvlači*. Usne, povučene u grimasi bola i gneva, opuštaju se i pokrivaju sve manje zube. Kandže se čudesno pretvaraju u nokte... nokte koji su skoro patetično izgrizeni.

Presvetli Lester Louv leži tamo, obavijen krvavom zavesom, sneg pada oko njega bez ikakvog reda.

Ujka Al prilazi Martiju i teši ga dok Martijev tata zapanjeno blene u golo telo na podu i dok Martijeva majka stiskajući okovratnik svog mantila, tiho ulazi u sobu. Al grli Martija čvrsto, čvrsto, čvrsto.

"Bio si dobar, mali", šapuće on. "Volim te."

Napolju, vetar zavija i urla po snežnom nebu, i u Tarker Milsu prvi minut nove godine postaje istorija.

POGOVOR

Svaki predani posmatrač Meseca će znati da sam, bez obzira na godinu, dao sebi velike slobode sa mesečevim ciklusom - obično da iskoristim dane (Valentinovo, 4. juli itd.) koji "obeležavaju" određene mesece u našim umovima. One čitaoce koji smatraju da sam to uradio iz neznanja uveravam da nisam... ali iskušenju jednostavno nisam mogao da odolim.

Stiven King

4. avgust 1983.

175

STARTER

EX